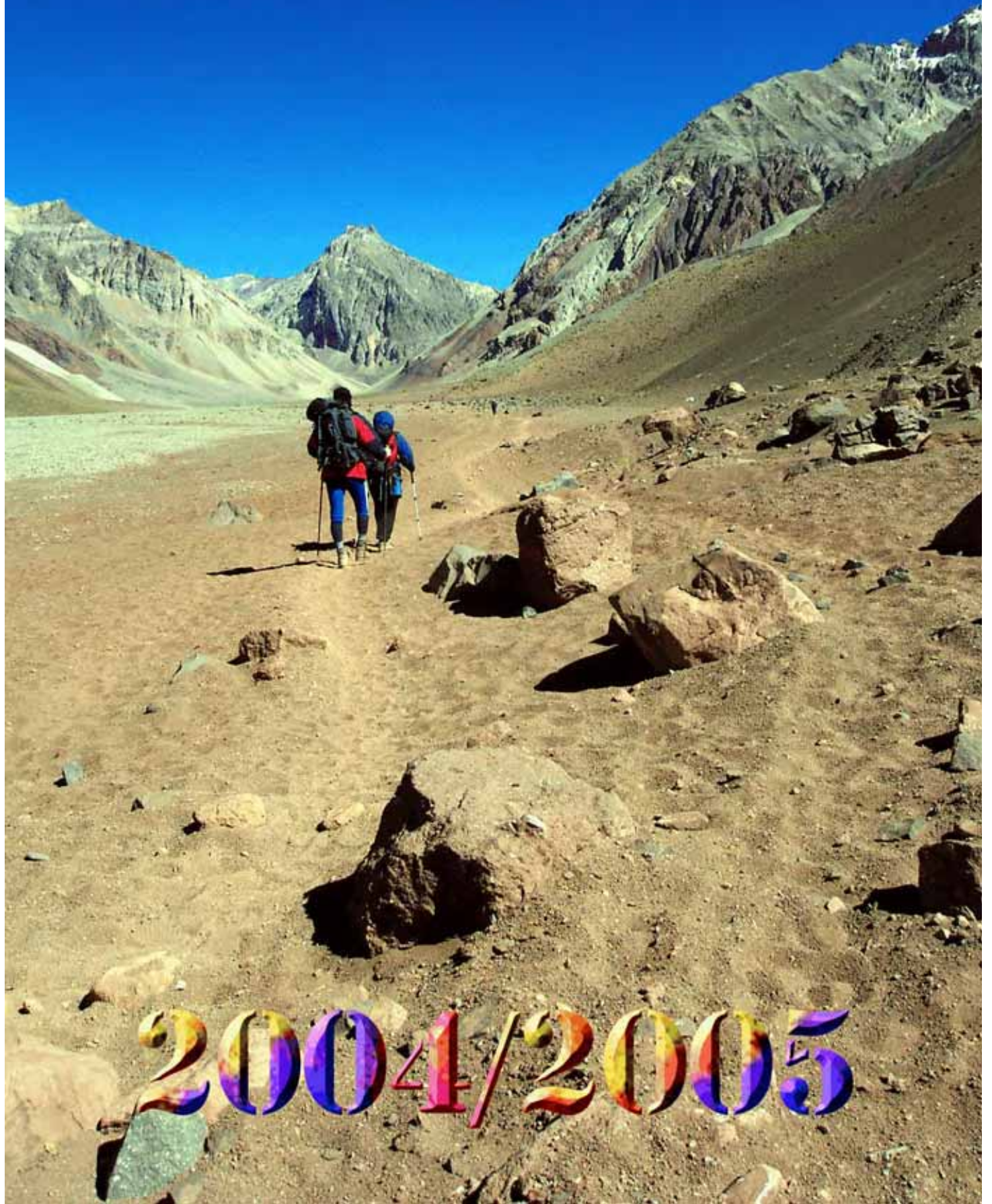

RAČENIKA

2004/2005

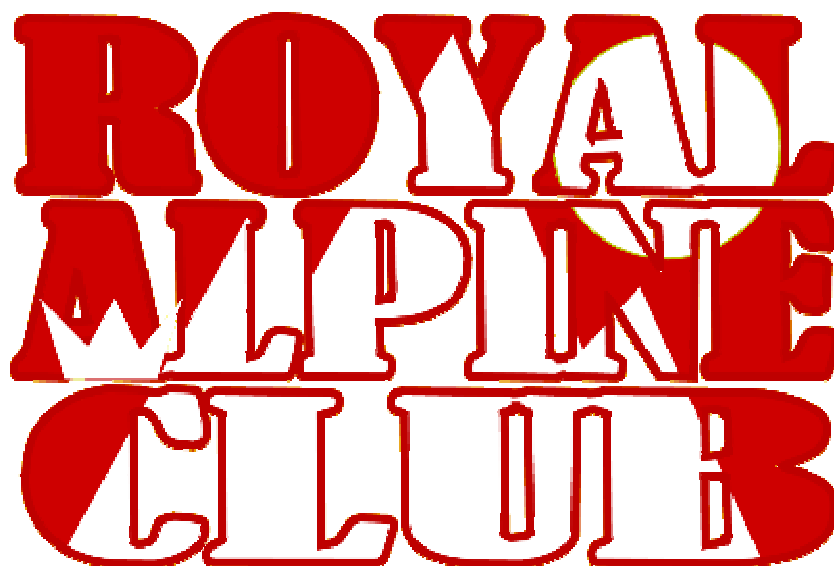
OBSAH

<i>Honza Šabata</i>	Sezóna 2004	3
<i>Olda Hokr</i>	Lužické hory	4
	Výsledky WRC 2004	7
<i>Markéta Svobodová & spol.</i>	Altaj	10
<i>Ondra Svoboda</i>	Suita	11
<i>Valentovi</i>	Lezecká dovolená	15
<i>Pepis Koudelka</i>	Rätikon	17
<i>Honza Šabata</i>	Aconcagua	23
<i>Markéta Svobodová</i>	Ecrins	26
<i>Vláďa Weigner, Libor Gut</i>	Marmolejo	29
	Kalendář akcí 2005	33
	Trochu metodiky	38
	Adresář	39

Ročenku vydává pro svoji vnitřní potřebu v prosinci 2004

Horolezecký klub Rač Praha

Neprodejně – pouze pro členy a hosty klubu v rámci členství

rac.crolink.cz

SEZÓNA 2004

Letošní sezónu bych hodnotil jako celkem úspěšnou. Plán invalidity jsme splnili – Libor Handl si zrušil páteř na paraglidu, Slávek Hokr po operaci plotýnek opět skáče přes kaluže a běhá s berlemi orientáky, při kterých si jeho bytná láme kotníky a nejmenovaný host Rače, který se mnou sedí v kanceláři zaměstnává svou hypochondrií velkou část nemocnice v Motole.

V lednu jsme zahájili zostra dvěma výpady do jihoamerických And a v únoru začal kolotoč každoročních tradičních akcí Boganovým memoriálem v Jeseníkách. Aktivní lezci jako Pepis, Valentáci a Honza Štykar se činili doma i na zahraničních skalkách a velehorách. V létě působily dvě horolezecko-trekařské skupiny ve střední Asii, dočíst se na následujících stránkách však můžete pouze o Altajcích protože Ťanšanisti Honza a Tomáš jsou nepsavci a své dojmy si syslí pro sebe. Individualista David si vyšlápl na Jebel Toubkal ve Vysokém Atlasu, Klára s Markétou kromě jiného podnikly misionářskou výpravu do Francie a jako bokovku zdolaly pod vedením zkušeného Luboše věž Dibona.

Přestože jsme se zařekli, tak na konci srpna jsme jeli po stodvacátéosmé do Paklenice a kromě tradičního zubatce jsme kupodivu našli pár pro nás přístupných cest, které jsme ještě nelezli. I když při mé pokročilé skleróze už je teď skoro každá cesta poprvé.

Na závěr roku se vydařilo Poslední slanění ve Strážném, Vlád'a Weigner opět odletěl do Chile a probíhají intenzivní přípravy další skupiny toužící zdolat Aconcaguu. Na rozdíl od naší poslední výpravy rakváčů do Nepálu tentokrát nejzkušenější člen skupiny Jarda Brouček nazval tuto expedici „Very very last minute“.

Honza Šabata

KOUTEK PĚTI VAŘIČE

KRACHLE A LA MADAME REMONDEULAZ

Je to něco mezi Raclet a Fondue. Rozkrojené housky nebo jiné bílé pečivo namočíme do vína, navrch položíme silnější plátky sýra (pokud nemáte švýcarský originál na Raclet, tak se osvědčila kombinace goudy nebo ementálu a navrch blatácké zlato), podle chuti posypeme pepřem – může být celý – zelený, a dáme zapéct do trouby

20.listopadu na Hrubé skále jim humor došel !!!

▲ *Ledovec Velký Aktru*

Na Altaji si užijete všeho

Johnie Walker ▼

World Rač Cup 2004

závodní stáj	Jeseníky běžky		Téptínský bláták		Choustník Drsoň		Kokořínský Survival		Novohradské hory		Jizerky		součet bodů WRC	pořadí
	14. února 30-40 km	poř.	17. dubna 55 km	poř.	1. května 59 km	poř.	5. června 7 hodin	poř.	11. září 6:30 hod	poř.	9. října	poř.		
Lišáci	#### 19,47	19	12,56	17	13,85	24	21,77	#### 36,2	4	17,7	10	15,26	136,81	1
Lišáci	22 14,47	19	12,56	17	13,85	24	21,77	#### 36,2	4	17,7	10	15,26	131,81	2
Čuníci	, 1 19,47	1	20,	9	16,92	#### 28,17	4	35,3	, 8	16,32	, 8	16,32	116,71	3
RAČ	3 19,47	,	, 19,33	1	40,	1	26,7	,	#### 18,95	,	#### 18,95	,	105,51	4
HoSpo	, 12 15,93	12	15,77	22	22,17	16	18,5	,	,	,	,	,	91,31	5
Sveřepí šakali	, 1 20,	9	16,92	48	14,97	6	31,	,	,	,	,	,	82,89	6
LokoLbc	, 18 13,7	,	31 18,33	5	32,4	,	6 17,37	,	6	17,37	, 6	17,37	81,81	7
RAČ	32 11,84	15	14,81	, 32	18,17	15	19,4	, 9	15,79	, 9	15,79	, 9	80,01	8
Alpin	, 10 16,67	3	19,23	41	16,	, 1	26,7	,	,	,	,	,	78,60	9
RAČ	, 20 12,19	10	16,54	38	16,33	, #### 19,27	14	13,16	, 14	13,16	, 14	13,16	77,49	10
RAČ	, 20 12,19	10	16,54	38	16,33	, #### 19,27	14	13,16	, 14	13,16	, 14	13,16	77,49	10
RAČ	23 14,21	9	17,04	14	15,	, 21	13,5	13 5,6	, 13	5,6	, 13	5,6	65,35	14
HoSpo	, 21 11,05	15	14,62	, 23	11,2	11	6,93	12	14,21	, 12	14,21	, 12	58,01	18
AdvHoliday	12 17,11	, 28	19,33	14	21,3	,	,	,	,	,	,	,	57,74	19
Žlutá Esíčka	30 12,37	14	15,19	13	15,38	53	12,37	,	,	,	,	,	55,30	20
RAČ	33 11,58	14	15,19	13	15,38	53	12,37	,	,	,	,	,	54,52	21
klub Řízek	, 3 19,26	4	18,85	, 23	11,2	16	6	14,37	, 6	14,37	, 6	14,37	52,47	23
HoSpo	, 21 11,05	15	14,62	, 23	11,2	16	12	14,21	, 12	14,21	, 12	14,21	51,08	24
RAČ	, 8 17,41	#### 19,23	, 7	12,9	, 7	12,9	, 49,54	, 25	49,54	, 25	49,54	, 25	49,54	25
Alpin	14 15,	18	13,7	21	12,31	, 9	8,27	, 49,28	49,28	, 26	49,28	, 26	49,28	26
HoSpo	, 12 15,93	12	15,77	, 22	12,6	14	1,73	, 46,97	46,97	, 27	46,97	, 27	48,01	27
čhmú	23 11,54	24	9,17	22	11,92	, 22	12,6	14 1,73	, 28	46,97	, 28	46,97	46,97	28
Čuníci	, ,	, ,	, ,	#### 28,17	, ,	, ,	, ,	5 17,89	, 30	46,06	, 30	46,06	46,06	30
HO Ruzyně	, ,	, ,	, ,	31 18,33	9	27,3	, 45,63	45,63	, 31	45,63	, 31	45,63	45,63	31

	Jeseníky běžky	Téptínský blátač	Choustník	Drsoň	Kokořínský Survival	Novohradské hory	Jizerky				
RAČ	, 13	15,56	16	14,23	, ,	, ,	9	15,79	45,58	Honza Kábrt	32
Černošice	, ,	, ,	, ,	45	15,33	7	29,6	, ,	44,93	Jindra Borovský	33
RAČ	36	10,79	15	14,81	, ,	32	18,17	, ,	43,77	Miloš Renner	34
Černošice	, ,	, ,	, ,	45	15,33	8	28,2	, ,	43,53	Marie Hokrová	35
RAČ	, ,	13	15,56	16	14,23	, ,	8	10,53	40,32	Pepasol	38
RAČ	, ,	13	15,56	16	14,23	, ,	8	10,53	40,32	Jana Dušková	38
Vrků	, ,	11	16,3	, ,	14	24,	, ,	, ,	40,30	Karel Kubín	40
RAČ	, ,	, ,	, ,	, ,	2	38,1	, ,	, ,	38,10	Pavel Hokr	41
RAČ	, ,	9	17,04	14	15,	, ,	13	5,6	37,64	Jitka Štolcová	42
Jablonec	, ,	23	9,54	, ,	, ,	18	15,7	, ,	36,30	Markéta Koudelková	43
RAČ	, ,	, ,	, ,	29	19,17	, ,	9	15,79	34,96	Libor Hnyk	45
HoSpo	, ,	7	17,78	, ,	, ,	, ,	7	16,84	34,62	Jan Šír	46
čhmú	, ,	24	9,17	22	11,92	, ,	14	1,73	22,83	Franta Vondráček	88
RAČ	, ,	, ,	, ,	, ,	19	14,3	10	7,6	21,90	Renáta Kleinová	91
Jablonec	, ,	23	9,54	, ,	, ,	, ,	18	11,05	20,60	Pepiček Koudelka	96
Jižani	, ,	, ,	21	12,31	, ,	, ,	9	8,27	20,57	Eva Cipínová	97
RAČ	35	11,05	, ,	, ,	25	9,4	, ,	, ,	20,45	Jirka Plašil	98
HoSpo	, ,	, ,	, ,	, ,	, ,	1	20,	, ,	20,00	Martin Střelka	101
RAČ	, ,	, ,	, ,	, ,	, ,	#####	19,27	, ,	19,27	David Šabata	111
TUSL	, ,	#####	19,26	, ,	, ,	, ,	, ,	, ,	19,26	Pavel Sláma	113
TUSL	, ,	#####	19,26	, ,	, ,	, ,	, ,	, ,	19,26	Jarda Tůma	113
RAČ	, ,	, ,	#####	19,23	, ,	, ,	, ,	, ,	19,23	Pavel Koubík	116
RAČ	, ,	, ,	3	19,23	, ,	, ,	, ,	, ,	19,23	Martin Koubík	116
Barrandov	, ,	, ,	, ,	29	19,17	, ,	, ,	, ,	19,17	Petr Hnyk	120
HoSpo	, ,	, ,	, ,	, ,	, ,	#####	18,95	, ,	18,95	Honza Střelka	121
CycloKern	, ,	4	18,89	, ,	, ,	, ,	, ,	, ,	18,89	Václav Jindrák	124
RAČ	4	18,85	, ,	, ,	, ,	, ,	, ,	, ,	18,85	Petra Štykarová	126
VR-Dopito	, ,	, ,	4	18,85	, ,	, ,	, ,	, ,	18,85	Zuzana Řízková	126

RAČ	8	18,16	,	,	,	,	18,16	Štěpán Plašil	136	
HoSpo								Martin Ministr	141	
RAČ	11	17,37				17,78	17,78	Jiří Suchomel	148	
RAČ								Jan Šercl	149	
RAČ						8	17,31	Radka Šerclová	149	
Újezd						8	17,31	Michal Barták	154	
Okolo						9	17,04	Filip Kašík	157	
Vrků						10	16,67	Petr Vrnák	168	
LosLezBos						11	16,3	Gábina Koudelková	169	
AdvHoliday	11	16,15						Lenka Klikarová	169	
LosLezBos						11	16,15	Fanda Koudelka	169	
LK Mšeno	12	15,77						Elena Berndtová	177	
Rač								Jiří Šabata	180	
Černošice						19	14,3	Alena Hokrová	197	
Chýnov						18	13,46	Vašek Koubík	206	
RAČ						18	13,46	Honzík Martinovský	206	
Chýnov						19	13,08	Leoš Basík	211	
Plaš-team	28	12,89						Barbora Plašilová	215	
HoSpo							15	12,63	Marcela Střelková	222
RAČ	39	10,						Pavel Štykar	252	
Alpin							10	7,6	Eva Hokrová	259
RAČ						25	7,26	Radek Chlumský	260	
RAČ						25	7,26	Julča Chlumská	260	
Jablonec						27	2,68	Jana Koudelková	263	
Jablonec						27	2,68	Kubiček Koudelka	263	
Plazí doupě							12	6,27	Pavel Žifčák	265
Plazí doupě							12	6,27	Iva Šabatová	265

Kompletní výsledky najdete v rámci akce šetřte naše lesy na klubových stránkách rac.crolink.cz

ALTAJ 2004

Markéta Svobodová, Miloš Renner, Ondra Svoboda,
Klára Anežka tehdy ještě Pospíšilová

Na úvod redakční poznámka: Markéta jako reprezentantka militantních feministek je názoru, že ALTAJ je rodu ženského, naopak já jsem na straně mužských šovinistů a jsem přesvědčen, že Altaj je rodu mužského.

V zimě jsme začali plánovat s kamarády výlet na dalekou Rus. Jak se dalo čekat, názory na dovolenou se lišily, a tak jsme vytvořili jen čtyřčlennou skupinu, jejíž větší částí bylo v podstatě jedno, kam vůbec pojedeme. Takže se mi celkem bez problémů podařilo prosadit Altaj. Loni mě lákal zájezd s cestovkou do okolí Běluchy, chtěla jsem na ní. Mnoho informací jsme neměli, vyjma několika článků na internetu a asi tři týdny před odjezdem sehnáno průvodce. Vlád'a Weigner sice tvrdil, že na Běluchu vylezu, není to nic těžkého, ale pak se přiznal, že ji viděl jenom z letadla. Všechny prameny potvrdily, že Běluchu můžeme pustit z hlavy (nelze tam udělat žádný souvislý trek v horách, všechny kopce jsou velmi těžké a mezi nejnavštěvovanějšími údolími řeky Kučerly a Akkemu přejdeme sice relativně lehkým, ale nudným suťovým sedlem, kde nám každou chvíli na hlavu spadne šutr.

Když jsme zvážili všechny možnosti (hlavně schopnosti) naší výpravy, rozhodli jsme se vypustit celou oblast Běluchy a zaměřit se na východnější pohoří Severočujské Bělky. Toto pohoří je sice nižší, ale nejzaledněnější **v celé(m) Altaji**, a hlavně tam jsou sedla a kopce, na které si troufne i poměrně nezkušený smrtelník.

Takže jsme po dlouhém váhání sbalili mačky, cepíny, lana, kladky a závory a s mírnou nadváhou, která by naplnila pátý batoh, jsme se vydali letadlem přes Petrohrad do Novosibirska. Odtud pak dva dny maršrutkou do vesnice Kuraj. Další den na korbě do Převaločné bázy a pak s batohy na zády nekonečných asi osm kilometrů do alplageru Aktru. Nezkušení a ještě k tomu netrénovaní, no to je výprava.

Nejvyšší kopec celého pohoří je Mášej Baš (4225 m n.m.), jeho východní částí pak Aktru (4023 m n.m.), po němž je pojmenován tábor, ledovce a kdovíco ještě. Na sever od pohoří je rozlehlá Kurajská step, kterou chodí většina turistů, na jihu je dolina oddělující Severo a Jihočujské Bělky. Měli jsme v plánu začít na východě v alplageru Aktru, přejít přes Kupol do jižních dolin, pohoří jimi obejít a za Mášej Baš zase vyjít přes sedlo Abyl Ojuk zpět na sever k Šavlinským jezerům, do vesnice Čibit a když zbude čas, přesunout se k Běluše.

Naše plány se ovšem změnilo hned zpočátku, už v alplageru. Altaj je totiž pohoří velmi mladé a tudíž velice živé. Asi týden před naším příchodem bylo zemětřesení a průchod suťovým kuloárem pod Kupol by byl nebezpečný. No, ono nám tam tedy pan horský vůdce zakázal kdeco, spát pod ledovcem, chodit na ledovec s naším vybavením atd., navíc jsme zjistili, že na Altaji jsou zemětřesení dost běžnou záležitostí (během 14 dnů v horách jsme sami 2 zažili), ale rozhodnutí vzdát kuloár bylo asi dobré. Navíc se nám hned zpočátku zkazilo počasí, i když s tím jsme počítali, všude se psalo, že v létě ve Zlatohorách prší nejvíc. Tentokrát ale nepršelo odpoledne, nýbrž několik dní v kuse. Aspoň jsme měli dost času si vše pořádně rozmyslet a vymyslet náhradní program. Ono to tedy bylo docela jasné. Nechtěli jsme oblast Aktru opustit hned, když už tam jsme, tak jsme po krátkém odpoledním výletě na kamenný

vrchol Učitel vyrazili tajně, aby nevěděl pan velitel, na Golubé jezero u ledovce Velký Aktru. Tento ledovec je lehčí, se spoustou odkrytých trhlin a navíc tam jsou dvě, podle průvodce lehké, téměř čtyřtisícové vrcholy, které jdou zdolat najednou. Další den jsme se k nim po ledovci vydali, ale opět se zkazilo počasí, takže zase zpátky. Ondra už začínal být otrávený, to brzo. Ráno jsme se vydali znovu, tentokrát už s našimi novými kamarády z Altaje, partou tří Čechů. Počasí bylo krásné a už nám vydrželo skoro celý další pobyt. Naší nepozorností při čtení průvodce jsme ale přešli Pik Junost i Pik Studentov, když jsme zjistili náš omyl, chvíli jsme váhali, ale poté, co se kamarád propadl do trhliny jsme tyto dva kopce vzdali a spokojili se s bezejmenným, ale krásným vrcholem s výhledem na Aktru i do Mášejské doliny a otočili to zpět.

Pak zase dva dny sněžilo. Takže skoro po týdně u Aktru jsme se vrátili zase dolů a obešli pohoří Kurajskou stepí do doliny Mášej. Pak zase sutí k nejhornějšímu plesu a přes sedlo k Šavlinským jezerům. Průvodce tuto část odbyl jedním odstavcem, vypadalo to na 1-2 dny pochodu od dna jedné doliny do druhé, my ale naštěstí potkali Čechy v protisměru a ti nás připravili na trochu delší výlet. Šli jsme to téměř tři dny a byli jsme dost ztrhaní, navíc naše trasa obráceně než podle průvodce byla podstatně příznivější, z druhé strany by to bylo o další den delší.

Šavlinská jezera jsou opravdu krásná, navíc na konci údolí se tyčí tři královny těchto hor – Pohádka, Krasavice a Sen, které si tato jména opravdu zaslouží.

Udělal jsem si den pauzu a vydali se na sběr potravin, protože jsme tou dobou už počítali být v civilizaci a u Šavla momentálně skončila sezóna, takže jsme měli sice klid, ale hlad. Vyřešili jsme to ale šiškami a nalezenou potravou od Rusů, jejíž účel a mnohdy ani název jsme neznali, ale chutnalo to. Pak jsme se vydali k Hornímu Šavlinskému a odtud jsme už jen nalehko podnikli dva výlety do sedel – na Abyl Ojuk, kterým bychom se podle původního plánu vraceli od jihu, a na sedlo Orbit (oba přes 3000 m) Vyzkoušeli jsme ruskou baňu od místních horolezců, popili s nimi jejich instantní vodku, strávili dva příjemné večery a vyrazili do Čibitu, městečka na Čujském traktu, odkud jsme doufali v nějaký spoj do Gornoaltajska. Navštívit cestou ještě jedny vodopády se nám nepodařilo, protože ze 20 km na 2 dny se najednou vyklubalo téměř 50 km na den a kousek, takže to byl docela úprk.

Všechno jsme ale stihli a pak si už jen užívali nekonečné žranice, ze kterých bylo některým členům výpravy šoufl, architektonických památek Petrohradu, strachu ze všech uniformovaných, protože jsme byli bez registrace, a vůbec spokojenosti, že jsme vše přežili.

Několik rad a shrnutí : peněz moc nepotřebujete, bydlí se celkem levně, má-li člověk štěstí, jí se taky tak, jen cesta za místní dopravu se navzdory všem tvrzením usmlouvat moc nedá. Lidé jsou hodní, milí a kalašnikovovy běžně nenosí, nikdo nám nic neukradl a naopak jsme toho spoustu dostali zadarmo. Altajské počasí je nevyzpytatelné, nám sice přálo, ale je lepší počítat s pravidelným deštěm. Hory jsou to krásné a rozhodně se do nich vyplatí jet s vybavením, protože i nezkušení jedinci můžou udělat pár krásných výletů. Mapy existují jen 1 : 200 000, lepší je chodit podle průvodce, kde jsou relativně přesné plánky (Kleslo, mají to v Kiwi). Voda je všude celkem dobrá, jen ve stepi je to s ní trochu horší.

Markéta

SUITA

Sedm – spíme. Svítá – spíme. Se sluníčkem snídáme. Sme sbalení, stany sami stojí a Sergej se stará.

Svoboda se svou snoubenkou stoupají suťákem do sedla. Spíš než sněží slunce smaží. Stojíme ve svahu, strachovky strachy sevřené, šutry spadávají sněhovými skluzavkami. Sutí soptíme, supíme, smějeme se sami sobě. Sedlo strávíme sotva svačinkou, sory!! – salámem, sýrem, sušenými švestkami, společně spíme. Sme strašně stahaní. Strašná spotřeba sladkostí, ale šmákli sme si.

Sušenky strávím snadno, strachuji se sóji a sušených srágor. Sral sem spíš skrovně.

Společně sestupujeme – sme straceni v suti. Stíháme sestru se snoubencem, strácíme stopu, stíny skákají, slunce spěchá svítat. Stane-li se sestup sutí světovým sportem na šampionátech – startujem!

Sedíme a sledujeme staletími sformované sfalerity i staříčké Si.

Sláva! Spatřili sme Šavlinské, i spodní. Slečna se štítí svršků, já i svých spodků, stydíme se jak smrdíme.

Sestra se snoubencem spěchali a stihli saunu. Sibiřští šoumeni, sportovci ze severu stavěli saunu stanem.

Se slečnou smýváme špínu i smrad – svině stoka studená!

Slečny sešily svršky skvěle.

Smrk shořel, špagety snad strávím, salko sníme k snídani, spěchejme spát. Skvělé sny,

sepsal Svoboda v sedm.

▲ Mášej Baš

Krasavica od Šavla ▼

▲ *Mladí Altajci chtějí lépe zapadnout*

Rätikon ▼

LEZECKÁ DOVOLENÁ V RAKOUSKU A ŠVÝCARSKU

Lezli a sepsali: Petr a Božena Valentovi; dále lezli - Jenda Sedláček (Hochschwab a Gesäuse) a dva kamarádi „odjinud“ – Milan Fedorek (Hochschwab a Gesäuse) a Honza Rosa (Švýcarsko).

Část letošní dovolené jsme strávili lezením v Rakousku a Švýcarsku. Stručný popis lezeckých oblastí a vylezených cest berte jako inspiraci pro lezení v příštím roce. Bližší informace, průvodce (kromě Hochschwabu) a mapy můžeme dodat.

Rakousko

Oblast Gesäuse

Vápencové pohoří, které se nachází cca 25 km východně od Totes Gebirge a cca 100 km na jih od Linze. Cesta z Prahy trvá cca 5 hodin. Krásná oblast i pro turistiku.

Lezeckých možností je tu víc, my jsme lezli na kopec, který se jmenuje Kalbling (2196 m n.m.) a vede na něj zhruba 12 vícedélkových cest. Výchozím bodem pro lezení je Oberst Klinke Hütte, kam se dá dojet autem; z chalupy pod nástup je to přibližně hodina.

Lezli jsme Nordwestrippe (5; 4 délky); Pelikán / Riebe (4-; 7 délek a k tomu 3 lehké na vrchol); Südwestpfeiler (6; 11 délek; délka cca 155 m); Südgrat (6-; délka cca 280 m). Cesty, které jsme lezli, jsou slušně zajištěné, dojištění je ale nutné. Pěkný, jen místy oklouzaný vápenec.

Oblast Hochschwab

Vápencové pohoří, které se nachází cca 50 km severně od Grazu. Krásná oblast i pro turistiku a MTB (trošku drsnější). Cesta z Prahy trvá cca 5 – 6 hodin.

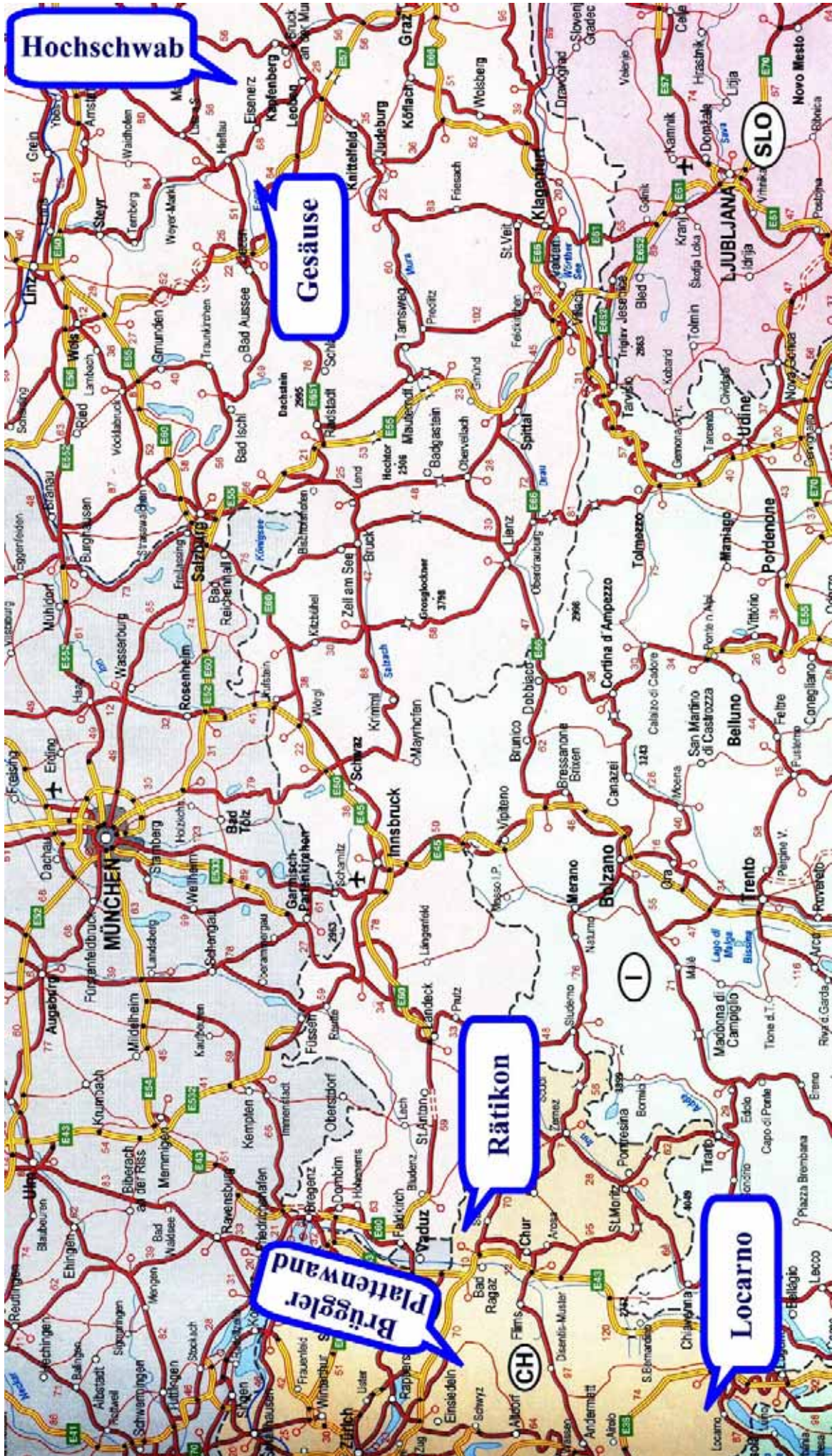
Výchozím bodem je buď penzion Bodenbauer (příjezd autem), nebo, na druhé straně pohoří, Voisthaller Hütte (od auta zhruba hodinu do kopce).

Lezli jsme jen dvě cesty, které jsme našli na webu: Himmelsleiter (5-; délka zhruba 300m; plotnové lezení; nástup z Voisthaller Hütte cca 1 hodinu) a Wetzsteinplatte (5+; délka cca 250 m; nástup z Bodenbauer asi 1,5 hodiny). Slušně zajištěno, ale dojištění je nutné. Pevný neoklouzaný vápenec, často se leze ve „wasserrillen“.

Švýcarsko

Oblast Brüggler, Plattenwand

Oblast se nachází cca 20 km jižně od východního cípu Zürich See. Cesta z Prahy trvá ca 8 hodin. Jedná se o velkou vápencovou plotnu v horách ve výšce cca 2000 m n.m., kde je kolem 20ti cest. Nádherná oblast mimo civilizaci, kde jsou jenom krásy a lezci.

Výchozím bodem je tábořiště Matt (1235 m n.m.); nástup ke stěně je zhruba hodinu.

Lezli jsme jednu cestu (5c; 5 délek). Pevný, neoklouzaný vápenec se spousto děr vč. hodin. Slušně zajištěno, nějaké dojištění je ale potřeba.

Oblast u Locarna

Jedná se o větší počet menších lezeckých oblastí na jižní straně Alp u Locarna. Cesta z Prahy je cca 10 hodin. Není to vápenec, ale rula, která vypadá jako vápenec. Jednodélkové i vícedélkové cesty nejrůznějších obtížností, obvykle velmi dobře zajištěné. Teplo, palmy, koupání v řece...pohoda.

Lezli jsme v oblasti Plache di Paleria – cesta Adam Angelo (6a; 5 délek) a v oblasti Monte Garzo – cesta Havana (5c; 5 délek).

Boženka a Petr

RÄTIKON - OBLAST ZASLÍBENÁ ?

Každá z Alpských oblastí, kterou jsem doposud navštívil měla svá pro a proti. Když jsem se zamýšlel nad tím, jak zhodnotit letos navštívenou oblast Rätikon ležící na Švýcarsko-Rakouských hranicích uvědomil jsem si, že nenacházím téměř vadu. Co mě k tomu vedlo? Posuďte sami.

Výška stěn: Dosahuje až 400 m. Absolutní výška kolem 2.500 m n. m.

Materiál: Krásné pevné a málo oklouzané vápno.

Obtížnost cest: Jsou k dispozici cesty i pro takové zombie jako jsem já t.j. 6 UIAA. Některé 7-mi už trochu kroutily prsty.

Jištění: Nové cesty jsou hustě vyborhákované. Starší cesty z 90% dojištěné. Aktuální seznam k dispozici na horolezecké chatě nebo na stránkách <http://www.caprez-sport.ch/rkc/>.

Přístup ke stěnám: Ze Švýcarské strany 40 minut do mírného kopce. Nejkratší nástupy, které jsem zatím v Alpách absolvoval. Odlehlejší stěny (např. Švýcarský pilíř) 2 hodiny.

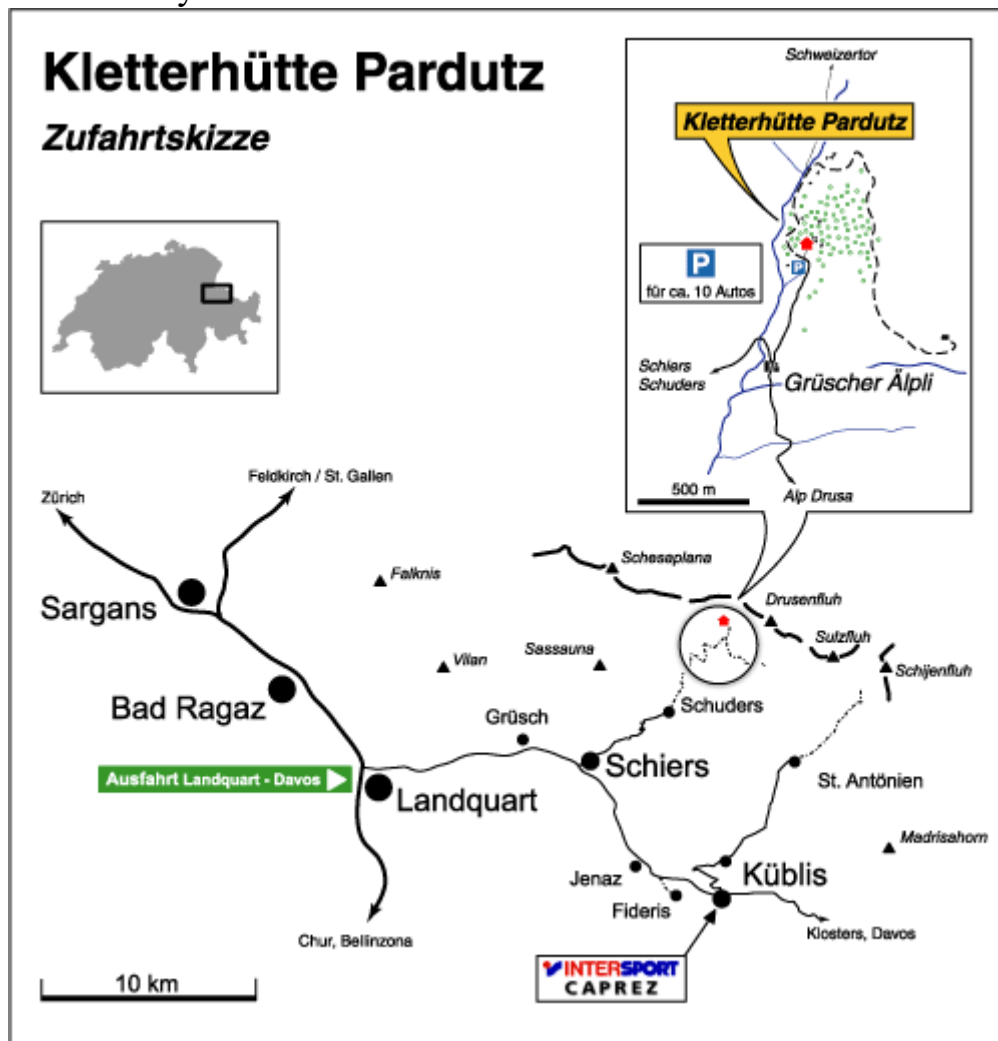
Sestupy: Bez problémů přes sedlo Schweizertor (2.139 m n. m.)

Horolezecký průvodce: Nové vydání v němčině z roku 2004 jsme zakoupili v Küblis cestou z Davosu do Shiers. Informace o nových cestách a topo jsou na stránkách <http://www.caprez-sport.ch/rkc/>. V češtině je Rätikon popsán v průvodci "Severní vápencové Alpy 2" od Jirky Nováka.

Možnost bivakování: Špičková. Tolerováno divoké táboření včetně rozdělávání ohně. Stan možno postavit na louce kousek od parkoviště. Kdo si potrpí na komfort může si zaplatit nocleh v roubené horolezecké chatě za 17.00 sFr na noc. Více na adrese <http://kcr-online.ch/kcr>. Roubená kadibudka k dispozici i pro neplatící.

Přístup k vodě: Ideální. Voda na mytí je v nedalekém potoce, který vyvěrá přímo pod stěnami. Pitná voda vytéká z trubky do žlabu u horolezecké chaty.

Přístup k pivu: Možno zakoupit v nedalekém statku Grüscher Älpli. Zde možná i ochutnávka domácích sýrů.

Několik rad na cestu. Určitě nešetřete za dálniční známku. Jeďte po dálnici na Innsbruck, Landeck a tunelem na St. Moritz (za tunel se neplatí). V bezcelní zóně mezi Rakouskem a Švýcarskem se vyplatí koupit levnější benzín. Některé pumpy jsou samoobslužné. Pokračujte na Scuol a Davos, kde odbočte na Klosters až dojedete do Schiers. Zde teprve začíná to pravé stoupání do hor po úzké asfaltce do Schuders (podrobná mapa na <http://kcr-online.ch/kcr/Bilder/plan/Huttenkrokki.gif>) Projed'te Schuders až ke značce zákaz vjezdu. Pokud nechcete zbytek

zájezdu strávit turistikou, tak ho ignorujte a pokračujte dál. Asfaltka se změní v celkem slušnou vozovou cestu. Při velkých deštích se přes ní ve dvou místech valí voda, ale dá se to zvládnout. Pokud vám jí budou křížit zábrany proti kravám, v klidu je otevřete a za sebou zase zadělejte. Po nějaké chvíli přijedete k prvnímu statku, který se nachází asi 30 metrů nad cestou. Pokračujte dál, až dojdete ke statku Grüscher Älpli, kde odbočte ostře doleva směrem ke stěnám. Po pár stech metrech objevíte parkoviště a horolezeckou chatu. Zde je možné vybudovat tábořiště.

Další informace rád poskytnu.

Pepís Koudelka

(Pepís.Koudelka@seznam.cz)

→ → →

1	5
2	6
3	7
4	8

Foto na vedlejší straně: Argentina – Cordon del Plata, Mendoza, Aconcagua

1 – El Salto aneb osel v oblacích

2 – Smíšené družstvo strážníků z Mendoza – tvrdý soupeř v příštím ročníku WRC

3 – Puente del Inca

4 – Vstup do údolí Horcones

5 – Aconcagua – jen 30 km rovně, pak doprava a 4 km nahoru

6 – Nido de Condores

7 – Psí bouda na Berlině

8 – Nový Berlín

Foto Panorama – levá část ???

Foto Panorama – pravá část ???

Někdo dojede , někdo nedojede (prostřední část údolí Horcones)

ACONCAGUA 2004

Všechno začala Vierka Matušková. V prosinci slavila s Vladem 20. výročí svatby a jako dárek mu dala druhý pokus o Aconcaguu. Pár transatlantických majlů stačilo na upřesnění termínu. Libor Hnyk se k nám přidal, když mi ty majly četl nespolečensky přes rameno a jeho parták z dřívějších akcí Vojta Košičár doplnil skupinu na ideální počet 4.

Při této expedici nebyly obsazeny všechny funkční pozice, jak by se na řádnou výpravu slušelo. Především nikdo nechtěl dělat náčelníka, protože by pak byl Liborem vystrkován dopředu a následně by se mu pak za každé slovo a čin zodpovídal. Konkurs na mluvčího výpravy vyhrál Vlado nejen proto, že se za ta léta v Seatlu naučil slušně anglicky, ale kdykoliv se přátelsky zakecal s každým, ať byl jakékoliv národnosti, věku, pohlaví či vyznání. Vojta se kromě pozice kameramana postupně propracoval na funkci ZVP či psychologa. Svým kladným působením na morálku mužstva zabránil rozštěpení výpravy na vysokohorskou a patagonskou část. Já jsem byl po návratu z hor v restauraci Tinaja se systémem švédských stolů vyhlášen jedlíkem výpravy. Ale nebylo to RP, protože šestý talíř už jsem v žaludku neudržel.

Euroamerické setkání v Mendóze v hostelu Confluencia proběhlo na minutu synchronizovaně, takže hned další den jsme se mohli nechat odvézt asi 80 km do lyžařského střediska Vallecitos. Do výšky 2800 m vede kamenitá silnice, ale dál už se musí po svých. První noc jsme strávili na tábořišti Piedra Grande (Velký Kámen - 3600) a druhý den jsme dorazili do základního tábora El Salto (Vodopád - 4150), který slouží jako výchozí místo pro vrcholy Cerro Vallecitos (5400) a El Plata (6000) – dva nejnavštěvovanější kopce Cordon del Plata. Je to hřeben na Argentinské straně And zhruba na úrovni monumentální ledové šestitisícovky Tupungato, která leží v hlavním hřebeni na hranicích Argentiny a Chile.

Vlado a já jsme zahájili aklimatizaci dost blbě. Vlado si z domova přivezl rýmu a já škrábaní v krku. I na záchod jsem chodil s hůlkama a nohy jsem měl jako z rosolu. Třetí den v El Salto jsem se zmohl akorát na výlet do vyššího tábora Hoyada (4500). Vlado nakonec vyšel na Cerro Vallecitos a Libor s Vojtou na tom byli vůbec dobře, takže v den, kdy jsme s Vladem odcházeli dolu, oni zdolali i druhý vrchol – El Plata.

V hostelu v Mendoze byl nějaký zmatek v rezervacích, takže jsme jednu noc spali ve skladu zavazadel se slevou. Oba jsme měli dojem, že v takovém zchátralém stavu jít na skorosedmitisícovku je vyhazování peněz a bude lepší udělat si náhradní výlet na jih do Patagonie. Další den nás psycholog – amatér Vojta pomalu začal obracet na správnou víru a třetí den už jsme šli do Inky objednat muly na vynášku a na správu parku koupit permity.

1. února, kdy začíná levnější sezóna, jsme tábořili u vstupu do údolí Horcones (2800) v sousedství vrtulníků, které vozí ze základního tábora Plaza de Mulas kontejnery ze záchodů, případně na pokyn doktora přihodí ještě chorého horolezce. Další den následovala zahřívací etapa – asi 4 hodiny do tábora Confluencia (soutok – 3300), kde se rozděluje cesta pod jižní stěnu – tábor Plaza Francia s výhledem na jižní stěnu a

k normální cestě – tábořiště Plaza de Mulas (4300) – z této etapy už jsme byli docela utahaný.

Takže jeden den flákání s vycházkou do údajně nejvýše položeného hotelu (4370) a pro zlepšení výhledu asi 200 m do kopce směrem k vyhlídkovému a aklimatizačnímu vršku Bonette. Navázali jsme také kontakty s Poláky, kteří přišli stejný den jako my a získali jsme čerstvé informace od Kráčalíkovců, kteří s námi letěli z Prahy, ale aklimatizovali se rovnou na Aconcaguě.

Všichni jsme se po dvou nocích na Plaza de Mulas cítili dobře. Zřejmě 4 noci přes 4000 v Cordon del Plata pomohli, i když to bylo s bacilem. Přistoupili jsme na Liborův zrychlený plán, v pěkném počasí vynechali campy Canada a Alaska a postavili stany rovnou v Kondořím Hnízdě (Nido de Condores – 5450). Libor se zhlídnul ve svých vzorech Pepovi Skalovi, Ovarovi a Reinholdu Messnerovi a odešel ráno v 6 hodin směr vrchol. My se na tu vejšku 1500 m z jedné vody načisto necítili, tak jsme v klidu roztáli na dopoledním sluníčku, uvařili a od Míry Jakeše si nechali ukazovat, kudy vlastně ta cesta vede. Liborův stan zůstal na Nidu a my se přesunuli na Berlin (5900) jen s Vladovým malým stanem a spoléhali se na to, že v bivakovací boudě nějaké místo bude. Čtyřmístná chatka byla opravdu volná, ale nedá se říct, že by byla prázdná. Před nastěhováním jsme museli vykydat do igelitového pytle hromadu odpadků, která zabírala asi čtvrtinu podlahy. Druhá malá chatka je nepoužitelná, protože kvůli chybějícím dvířkům je plná zmrzlého sněhu. O 100 m dál je větší nová „Berliner Hütte“ z roku 1998, která vypadala obsazená.

Do tmy jsme vařili ze sněhu pití na zítřek a vyhlíželi Libora, který se už podle našeho odhadu měl kolem nás vracet z vrcholu.

V noci bylo tak -15°C a skoro žádný vítr, ale ráno se kolem vrcholu honili mraky a bylo vidět, že nahoře pěkně funí. O Liborovi ani vidu ani slechu, tak jsem se rozhodl jít ho dolů radši zkontrolovat. Když jsme ho ve stanu na Nidu našli, byli jsme hned klidnější, ale jeho líčení úplně uklidňující nebylo.

Včera ráno sice ve stanu strašil od 4 hodin, ale nahoru vyrazil jenom s púllitrem vody. Když v 8 došel na Berlin, potkal se tam s momentálně opožděným Zdeňkem z trojice vyškovských vojáků. Dodali si navzájem morální oporu, Libor výhodně vyměnil půl müsli tyčinky za půl termosky teplého čaje a pokračovali dál společně. K vrcholovému kříži (6962) došel dřív Zdeněk a po něm Libor asi v 18 hodin. Dolu pak šli už každý sám, oba za tmy trochu bloudili a Libor opatrný na svoje kolena dorazil na Nido až ve 3 ráno.

Libor si vzal malý stan a vydal se do základního tábora. My v už zaběhlé roli schizofreniků jsme se nemohli rozhodnout, co dál. Od sestupujících Poláků a Němců fasujeme přebytečné zásoby, ale nakonec nestále počasí rozhodlo a sešli jsme za Liborem.

2 noci v Plaza de Mulas znamenají regeneraci sil a zároveň přemýšlení o náhradních kopcích naproti - Bonette (4920) a Catedral (5280). Znovu přišla na řadu morální síla psychologa Vojty a chceme to poslední 2 dny zkusit ještě jednou. Místní rosničkář a správce webové kamery Miguel půjčil Vojtovi za 20 \$ plastové Koflachy a družnému Vladovi dal zadarmo výbornou předpověď na celých 6 dní.

Vyrazili jsem tedy bez stanu na lehkou z Plaza rovnou na Berlin. Oproti první návštěvě tam přibýlo hodně stanů, ale v chatce byla naštěstí jen Američanka Gill, která díky šarmu Vláda souhlasila se třemi chrápajícími nocležníky.

Opět do noci vaříme vodu. Při obvyklých nočních vycházkách je vidět bouřka nad Mercedariem, které je odsud pár desítek km na sever, ale kolem Aconcaguy je klid a

čisto. Ráno za tmy jsme se pomalu rozhýbali a chvíli po šesté v závěsu za Američany a Němci vyrazili nahoru. Společně s námi jde také Petr a Irena, kterým Míra Jakeš, chtivý při svém 7. výstupu opět rekordu, utekl.

Ze začátku to šlo, ale pak jsem se čím dál tím víc vlekl a došlo mi maggi. Dal jsem si za cíl alespoň Independencii (6400) – zbytky bivakovací boudy stejné jako na Brlině. Vojta už tam čekal půl hodiny a pokračovali z Vladem, který chytil druhý dech, dál. Z části uspokojen dosaženou výškou jsem začal sestupovat. Irena šla pomalu ale vytrvale dál a nachcípáný Petr to s rozumem zabalil.

Vlado a Vojta se po třetí hodině vyfotili na vrchole, ale rozhled v této chvíli už nebyl žádný. Při sestupu asi 100 m pod vrškem s k nim přidala Irena, ani ji nemuseli moc přemlouvát, protože v té chvíli už do hřebene práskal jeden blesk za druhým a viditelnost se ve sněhové vánici snížila na pár desítek metrů. Po cestě ještě pomohli vysílenému Američanovi a předali ho místním profesionálům – rangerovi a doktorovi, kteří ale do profesionální akce měli dost daleko. Byla klika, že Míra Jakeš čekal na Irenu a osvědčil svoji znalost terénu. Bez něj by sestup na Berlin těžko trefovali. Ještě večer Vlado s Vojtou na Berlině zabalili a vyměnili chatku s Poláky za jejich stan na Nidu.

Ráno mě kluci v 9 hodin na Plaza de Mulas vytáhli ze spacáku. Bouřka se konečně zmírnila, tak jsem zabalili a sehnali mulu na bagáž u další agentury, protože Ince ten den nahoru nikdo nešel. V jednu hodinu jsme se rozloučili se základním táborem a škobrtali 7 hodin dolu třicetikilometrovým údolím Horcones. Vpřed nás hnál jednak vítr se sněhem, který nás občas doháněl a hlavně vidina bifteku v Punte del Inca, která se změnila v realitu večer v ubytovně na zrušeném nádraží.

Honza Šabata

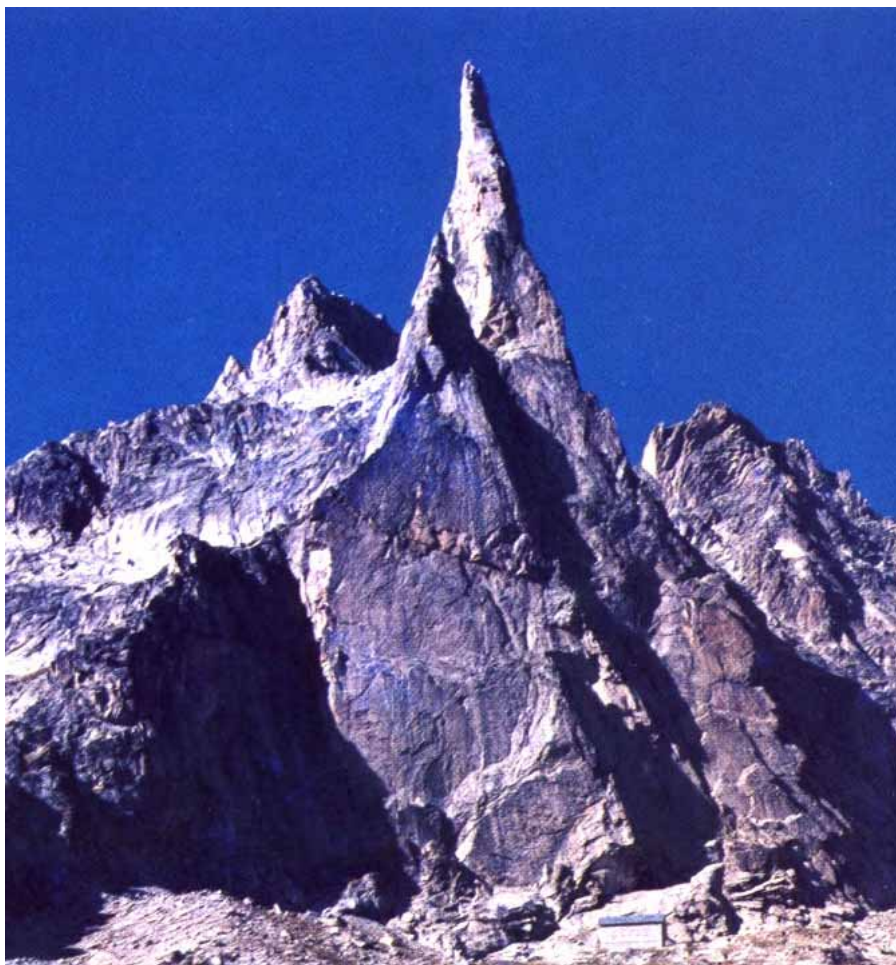
FRANCIE, OBLAST BARRE DES ECRINS

Markéta Svobodová, Klára Anežka Pospíšilová – Svobodová

Národní park Ecrins leží asi 60 km jihovýchodně od Grenoble. Je tam spousta krásných kopců, nějaké lezecké terény – např. Dibonu lze oblézt ze všech stran – a spousta jiných zajímavostí. My jsme byli první týden v oblasti Vercors (J-Z od Grenoble), kde jsme čekali na lepší počasí na hory. Vercors je malá oblast plná jeskyní, soutěsek a vodopádů, my jsme tam sjeli jednu řeku – Drômu, která ale neměla vodu, a navštívili krásnou jeskyni Grotte de la Luire.

Další týden jsme se přesunuli do NP Ecrins. Prvním cílem byl Dôme de neige des Ecrins (4015 m n.m.). Na refuge des Ecrins je to z parkoviště asi 1100 výškových metrů, další den na vrchol pak ještě 900. On je to tedy spíš takový předvrchol Barre des Ecrins, ale nám bohatě stačil. Sestup až k autu ten samý den nás totálně zničil a celkem jsme uvítali zase 3 dny deště.

Druhým a posledním cílem byla krásná Aiguille Dibona (3131 m). Ledovcové „nářadí“ je dobré nechat v autě, my jsme ho táhli s sebou a stačí jen hůlky, po sněhu se jde kousek a ráno je to v pohodě. Z refuge du

du Soreiller je to asi hodinu k nástupu (šli jsme tu nejjednodušší variantu 3c zezadu), a pak asi dvě lanové délky na vrchol. Cesta je velmi dobře odjištěná a není moc těžká, ale někdy není radno koukat přes hranu dolů. Celý výlet od chaty zpět trvá velmi pohodlný půlden (lezli jsme ve třech) a stojí to za to.

Celá oblast je zajímavá i na kolo (1 etapa Tour de France), vodu (jeli jsme ještě příjemnou Durance), cestou domů jsme se stavili ještě v krásné Grotte de la Balme, pro křesťany se samozřejmě nabízí řada kostelů a klášterů. Za čtrnáct dní jsme viděli 2 jeskyně, sjeli 2 řeky, vylezli na 2 kopce, někteří byli dvakrát na mši a stihli ještě spousta dalších věcí. Z Prahy je to sice dost daleko, ale rozhodně stojí za to ty kilometry ujet.

▲ NP Huerquehue Villarrica ▼

▲ Fitz Roy pabuk notofagus v NP Villarrica ▼

západ slunce ve 4.campu na Marmoleju

pampa

kytka, kterou ani Gut nezná

Cerro Torre

vpředu Jana, vzadu Lanin

Magalhãesův průliv, vzadu Ohňová země

bodláčí v pampě

vylodění na nejižnějším bodě Ameriky

MARMOLEJO NEJJIŽNĚJŠÍ ŠESTTISÍCOVKA

Když jsem se rozhodl pod vlivem setkání se svým dávným kolegou Chilanem R.Carrascem (námi tehdy nazývaným „Karásek“ nebo též „Carrambasco“) uspořádat zájezd do Chile, začal jsem shánět informace, který kopec by stál za to vylézt, aby výstup nezabral veškerý čas a bylo možno ještě objet jiné atrakce, ale zároveň, aby byl alespoň trochu důstojným cílem pro skupinu ostřílených vlků, která se na výlet přihlásila. Zavrhl jsem Aconcaguu – měl jsem pocit, že je tam v sezoně dost tlačence, jako by neexistovaly jiné, jen o něco nižší vrchy, které jsou neprávem opomíjeny. Sehnat ale o nich informace nebylo zas tak úplně snadné. Lákala mne nejvyšší hora Chile Ojos del Salado 6... m (*Aconcagua leží v Argentině a odtamtud se na ni též chodí*) a nejprve jsem uvažoval intenzivně o výstupu na ni.

Karáskův otec utekl před Pinochetem do Evropy a Ronaldo vystudoval v Praze architekturu. Pracoval jsem s ním za socíku během své zeměměřičské kariéry v jednom projektáku a teď mi ho náhodou spolu s jeho českou manželkou Helenou po skoro 20 letech přivedl do cestovky jeden známý a představil jako majitele chilské agentury, která hledá kontakty v Čechách. Vedli jsme povšechné řeči a trvalo to dlouho než se mi rozsvítilo, o koho se jedná. Jak jsem zmínil v úvodu, dohodli jsme se potom okamžitě, že nějakou akci nutno společně uskutečnit. Pověřil jsem tedy teď Rolanda e-mailem, ať připraví výšlap na Ojos del Salado.

To, co po čase poslal, mě dost zklamalo. Bylo to hrozně drahé, expedičně pojaté, časově náročné a tudíž nepoužitelné. A tak jsem se víc a víc přikláněl k názoru, že bude lepší, když si dáme skromnější cíl a připravím ho bez spoléhání na někoho jiného. Bylo to dobré rozhodnutí, protože Karásek mezitím rozjel business jiného druhu. Přesunul se na Velikonoční ostrov, rozjel tam pivovar, v kterém z českých surovin vaří jediné tamější pivo. Dobrá zpráva, až si zajedete prohlédnout obří sochy, zároveň můžete doufat, že vyschlé hrdlo svažíte kvalitní tekutinou...

Bylo nutno se rozhodnout zda zvolit kopec v severní části chilských And nebo jižněji. Jak známo, Chile není zemí nejkratší a podle volby hory bylo nutno pak volit další program - buď „pouštní“ na severu nebo „zelenej“ na jihu. První alternativa skýtala poměrně slušnou záruku, že v poušti Atacama příliš nezmokneme a poměrně dost si v lednu užijeme sluníčka. Druhá pak naději, že se nám podaří nějak se dopravit až do Patagonie, kde se třeba na chvíli roztáhnou mraky a my uvidíme takové úžasnosti jako Fitz Roy, Cerro Torre a Torres del Payne. Tato druhá varianta se zdála lákavější a nakonec bylo pro ni rozhodnuto.

Teď ještě ta volba kopce. Rozhodování nakonec bylo mezi sopkou Tupungato a Marmolejem. Zajímavé informace o obou vrcholech poskytuje knížka „Americké hory snů“. Volba padla nakonec na Marmolejo.

8.ledna přilétáme do Santiaga a den nato jedeme linkovým busem podél řeky Maipó do „*morálních lázní*“, jak jsme si po svém přeložili název místa Baños Morales. Tři z účastníků zájezdu nemají ambice se škrabat zase až tak příliš vysoko a vydávají se prozkoumat národní park na sever od lázní. Zbylých devět odhodlaných borců se ale

nekompromisně vydává na východ, dál proti proudu řeky, osm pěšky po prašné silnici, po které jezdí nákladáky z blízkého lomu, já chytře v jeepu, který jsem vyjednal, aby nám přiblížil zavazadla o něco výš, což bylo příjemné, nicméně stejně nám z místa, kde je složil, zbývá vystoupat ještě pár výškových metrů.

První tábor budujeme na překrásném místě u říčky, ve výšce 2600m, kolem které rostou žluté koberce kytiček kejkliřek.

Ráno tam necháváme část věcí a pokračujeme dál údolím vzhůru. Časem poznáváme, že jsme na opačném břehu, než bychom měli být a brodění, že by nepatřilo k úplně snadným. Hrabeme se teda odpornou sutí nejprve trochu do kopce, ale pak už jen mírně stoupající dolinou až tam, kde už není zbylí a brodit musíme stejně. Zvládáme to poměrně dobře. Výše v dolině sice je pár teplých pramenů, vodu v říčce ale rozhodně za termální označit nelze. Brodění nás pak ještě čeká tento den několik.

Aleš Procházka už nazouvá mačky. Rozpadají se mu totiž boty a když selhává několikrát oblepování sportpáskou, na udržení podrážky spolu se zbytkem boty pohromadě nenachází jiný recept než tak učinit pomocí řemínků maček. Takto nakonec dojde až na vrchol a absolvuje celý dlouhý sestup. Po sněhu a ledu je z toho jen velmi malá část. Možná, že by stálo za to jeho výkon zanést do Guinnessovy knihy rekordů, pochybuji, že někdo jiný zdolal v mačkách po balvanech a šterku delší úsek než on.

Camp 2 stavíme pod začátkem strmého výšvihu, ve výšce 3600m. Za celý dlouhý den, kdy jsme šlapali 10 hodin a zastavili se jen minimálně, jsme nastoupali pouhých .1000 výškových metrů. Kdyby to alespoň bylo ve výšce, která by nám pomohla se lépe zaklimatizovat.

Další den si to vynahradíme. Zdoláváme zmíněný (odporný) sráz, po každých pár krocích vzhůru s námi drobná suť sjíždí opět dolů, nicméně výšku nabíráme rychleji než předchozí den a v sedle nad výšvihem se nám konečně otevře pohled na další část výstupu a na bílý vrchol. Netlačíme příliš na pilu a stavíme tábor (C3 - 4300m). Někteří se jdou nalehko aklimatizovat nad něj, někteří odpočíváme, vaříme a kocháme se výhledem do okolí, který stojí za to.

Další tábor (C4) stavíme druhý den pod začátkem ledovce ve výšce asi 4900 m. Cesta do něj vedla většinou mezi balvany a jen místy po sněhu. Někteří již cítí výšku. Na konečný výstup nás proto vyráží jen osm. *Aleš, Ivana, Jakub + Sváťa, Irena, Libor, já, Jana.*

Vážení čtenáři v tomto bodě přebírám autorské pero po Vladimírovi, neb ten psaní nedokončil, protože se zase fláká někde v Argentině. Libor

Ráno je opět nádherně, ostatně počasí nám přálo, přeje a to ještě nevíte, bude přát. Cesta vede nejdříve skoro po rovném ledovci, který se však postupně začíná zvedat a začínají trochu trhliny. Chvilí hledáme nejschůdnější cestu, ale jde to. Obědváme již za ledovcem a už nás čeká posledních 400m po kamení a občas skála.

Jdeme už každý samostatně, jak to komu šlape a jak to dovolí plíce. Konečná.....6110.

Tvarem taková Sněžka, ale trochu výš. Až nahoru se doškrábali - Aleš, Irena, Vladimír a Já. Jana skončila cca 100m pod vrcholem, výkon jako hrom. Na to, že byla zatím nejvýš na Sněžce.

Horší bylo, že se nahoře rychle kazí počasí a dolů už jdeme v mlze a vánici. GPS je však k nezaplacení, takže jdeme naprosto přesně po výstupových stopách - souřadnicích. Smůlu měli Aleš s Janou. Ti šli napřed a 2 hodiny si pobloudili po ledovci. Slota však netrvá dlouho a už je zase vidět, takže se scházíme v C4 všichni v pořádku, i když toho máme všichni dost. 1200 výškových metrů nahoru a zase dolů je přece jenom znát.

Druhý den se vracíme za krásného počasí přes C3 a C2 až do C1, taky záběr a skoro do tmy, takže část výpravy už nemá morál na brodění k původní jedničce a zůstává spát mezi kamením a bodláčím dost nepohodlně, ale přece.

Ráno už v klidu až do Baños Morales, částečně pěšky a pak placeným autostopem. Bezvadná žranice v místním hotýlku. Už jsme zase všichni pohromadě a tak je co oslavovat. Dobré zakončení a navečer ještě odjezd do Santiaga.

Zde necháváme vybavení na hory - mačky, cepíny, lana, už budeme "jen" turistit. Turistit ano, ale kde! Nádherné Národní parky Chile a Argentiny. Začínáme v NP Villarrica u města Pucon. Třídenní pochod různými biotopy. Nejprve subtropický les jižní polokoule, kde buk není buk, ale pabuk (*Notofagus*), spousta druhů bambusů, v podrostu oranžové *Alstromerie*, které známe z našich květinářství a jako třešinka na dortě obří *Araucarie*, pamatující opravdu hodně. Ze všeho visí dlouhé lišejníky a v pozadí bud sopka Villarrica (2840 m) nebo později Lanín (3776 m).

Prostě hnusný kýč a naprostá senzace a to ještě není všechno. Druhý den po hvězdné noci včetně jižního kříže a táboráku, přicházíme do úplně jiné krajiny. Nejdříve jezero zvané Bílé, potom Zelené a potom Aridní horská krajina s mnohobarevnými holými kopci, černými, šedými, červenými, podle toho, co bylo a je v lávě namíchané. K tomu občas sněhové pole, trsy trav a trvalek. Úplná grafika.

Další den opět les, *Araucarie*, bambusy a pak níže rozkvetlé louky jak v Alpách.

A bažiny, aby jsme viděli úplně všechno, za celé 3 dny jsme potkali asi 2 malé skupiny lidí.

Opravdu ještě příroda.

Další NP, který jsme viděli je na druhou stranu od Puconu a jmenuje se hrozně Huerquehue. Respektujme to, alespoň tyto jazyk lámající názvy zbyly po původních obyvatelích. Bohužel už nás začíná tlačit čas, a proto jedeme ráno autobusem tam a večer zpět. Linka až k bráně parku. Přesto vidíme neskutečnou krajinu, něco jako 2 roky prázdnin od Karla Zemana. Jen Ti dinosauri chybějí. To se nedá nefotit, takže zase 3 filmy v čudu. Malá vada na kráse bylo už poměrně dost lidí, je to blízko Puconu a snadno přístupné.

Musím to trochu zkrátit, jinak bych zabral Račenku pouze pro sebe takže: dále jsme viděli. Pobřeží Tichého oceánu u města Valdivia - dobrý. NP Nahuel Huapi (také indiánsky) u města San Carlos de Bariloche. Taky dobrý, ale už moc lidí, takový Argentinský letovisko jako je Madonna di Campiglio nebo snobárny ve Švýcarsku.

Pobřeží Atlantiku u města Comodoro Rivadavia - taky dobrý. Potom přes typickou Argentinskou pampu, což je nesmírně bezútěšná krajina s hnusným větrem a občas nějakým válečným zločincem a kolem řeky Santa Cruz zpět do And k jezeru Lago Argentino a k největší atrakci Argentiny ledovci Perito Moreno. Úžasná podívaná ohromný ledovec jehož čelo je 4 km dlouhé a až 60 m vysoké, zde padá přímo do jezera. Měli jsme štěstí, jedna věž se láme a s ohromným rachotem padá do jezera.

Jsme zde poměrně brzo a tak jsme na dřevěných chodnicích skoro sami. Když se však vracíme, valí se proti nám desítky autobusů.

A pak další legendy Fitz Roy, Cerro Torre a Torres del Paine. Je to až k neuvěření a všechno vidíme. Vždycky se jako zázrakem alespoň na chvíli mraky protrhnou. Neuvěřitelné štěstí a pak už přes Puerto Natales do Punta Arenas odkud chceme na

nejjižnější bod amerického kontinentu Cabo Froward. Nejdříve to jde ještě pronajatou terénní dodávkou a pak už jen pěšky nebo po vodě. Vzhledem k tomu, že nemáme moc času, rozhodujeme se, že si zkusíme pronajmout rybářskou bárku, kterou se dostaneme k vytouženému cíli a zpět půjdeme pěšky. Zpočátku to nevypadá příliš nadějně. Na první lodi je nejdřív problém, že spí kapitán a nikdo nemá odvahu ho vzbudit. Když se konečně probudí nemůže sám rozhodnout a majitel je v Punta Arenas. Při druhém pokusu však dostáváme příslib, že nás na mys Froward dovezou, ale až přijde příliv, aby mohli loď z mělčiny „přeparkovat“ do hloubky a odplout. Plánovaný odjezd ve 4 hodiny po poledni. V přílivech je zde asi pěkný bordel, protože hodina odjezdu se nejdříve posouvá na osmou večer, pak na desátou a nakonec na 4 hodinu ranní. Poslušně vstáváme v tuto nekřesťanskou hodinu, v přístavišti je však jako po vymření, nikde ani světýlko. Příliv asi poprvé od stvoření světa nepřišel. Znechuceně a nasr.... zalézáme asi po hodině zpět do spacáků, když tu náhle blik a na jedné lodi se rozsvítilo světýlko a nám se rozsvítila naděje. Že by zeměkoule ještě fungovala? Ale už slyšíme hlasy a šplouchání vesel. Je to dobré, zeměkoule ještě funguje, jsme prostě pouze v Jižní Americe, kde hodina sem hodina tam eventuelně maňana. Čekání však stálo za to. Vyplouváme ještě za tmy, ale slunce za chvíli vychází, slunce nad Ohňovou zemí. Moře klidné jak Tálinský rybník. To, že je ta větrem bičovaná země na konci světa, kam si nemá cenu brát ani foťák, protože stejně pro mlhu nic neuvidíš. Viditelnost až do řítě, přesněji řečeno až na ledovce na Ohňové zemi. Aby to nebylo všechno příliš idylické, začíná se zvedat slušný protivítr, vlny se zvětšují a naše kocábka se začíná pěkně houpat. Nejdříve uklízíme zavazadla do podpalubí a pak i sebe do kajuty rozměrů větší kadibudky. Chvilí to vypadá, že vůbec neplujeme dopředu a síla vln se rovná síle motoru v HP. Ani se mi nechce pomyslet, jak bychom dopadli, kdyby staříčkový motor vydechl. Pak ale zaplouváme zase za nějaký mys a už se zase trochu plazíme k cíli. Plujeme pomalu, ale plujeme. Ani nám to nevádí pořád je na co se dívat.

Konečně máme před sebou kopec s ohromným křížem, cíl naší cesty. Kotva jde dolů a jediný člen posádky mimo kapitána nás lodičkou na 5x převáží na břeh. Máme asi hodinu volna. Někdo šlape na kopec ke kříži, někdo nebudu jmenovat, běhá GPSkou po pobřeží a vykřikuje nej nej jižnější souřadnice, někdo fotografuje a je opravdu co!

Když vidíme, že chlapík, který nás převážel na břeh, váží ještě jednu cestu k pevnině, kde z potoka doplňuje vodu pro další plavbu, připadáme si jako ve filmu. Bohužel vše jednou končí, zase 5x cesta lodičkou na trochu větší lodičku a plujeme zpět. Rušíme původní plán, že půjdeme zpět pěšky, asi by se to dalo stihnout kdyby jsme šli celou noc, ale co kdyby jsme se práskli a letadlo nečeká. Teprve v letadle z Puenta Arenas do Puerto Montt si při pohledu dolů uvědomujeme, jak malou část této ohromné země jsme viděli a Fitz Roy vypadá z této výšky jako trošku větší Sušky.

Uláda a Libor

20.12.2004

KALENDÁŘ AKCÍ 2005

8.1.	Holý vrch - první slanění	horo
<i>HO Bohnice</i>	svažené víno a tradiční horolezecký seminář	
14.-16.1.	Jelení Vrchy	běžky
<i>organizátor:</i>	Jitka Fašungová	
5.2.	Jeseníky - Boganův memoriál	běžky
<i>organizátor:</i>	Vláša Weigner, tel.z. 224 941 863	WRC
25.-28.3.	Velikonoce (Vysočina, Kozelka, lyže ?)	horo, lyže
<i>organizátor:</i>		cyklo
9.4.	Těptínský Blát'ák	WRC
<i>organizátor:</i>	Jarda Tůma, Pavel Sláma	MTB
23.4.	Boudecká rokle	MTB
<i>organizátor:</i>	Karel Berndt, HK Mšeno	
30.4.	Choustník - memoriál Luboše Koubíka	WRC
<i>organizátor:</i>	Pavel Koubík, Vláša Martinovský	MTB
14.5.	Jasoň & Drsoň	WRC
<i>organizátor:</i>	Hynek Urban, David Hart	skorelauf mix
20.-22.5.	Oberwegry, Jizerky, Oybin, Jonsdorf	horo
<i>organizátor:</i>	Slávek Hokr , Vl. Weigner	
4.6.	Kokořínský survival	WRC
<i>organizátor:</i>	Karel Berndt, Martin Mráz	
? 10.-25.6.	Meteora	horo
<i>organizátor:</i>	Ivan Čech, ČHS Hradec Králové	

červenec	? Alpy ? Dolomity ?	horo
<i>organizátor:</i>	Honza Štykar, Honza Šabata, Honza Kábrt, Jíra Škrdlant	
srpen	????? (záp. Alpy ?)	horo
<i>organizátor:</i>	Honza Štykar, Dan Holein	
? 20.-28.8.	? Rodinné lezení	horo
<i>organizátor:</i>	Honza Kábrt	
9.-11.9.	Novohradské hory - Šumava	WRC
<i>organizátor:</i>	Honza Šabata	MTB
24.9.-2.10.	Vysoké Tatry	horo
8.10.	Jizerské hory	WRC
<i>organizátor:</i>	Zdeněk Sedláček	MTB
22.10.	Hon na lišku	horo OB
<i>organizátor:</i>	Vítězi ročníku 2004 - Slávek Hokr, Míša Seifert	WRC
? 19.11.	Orient'ák pražských horolezců	horo OB
<i>organizátor:</i>	Vítězi ročníku 2004 - Honza Štykar, Tomáš Horský	
25.-27.11.	Poslední slanění	
	místo, případně změna termínu se dohodne v září	
? 7.1.2006	Holý vrch - první slanění	horo
<i>HO Bohnice</i>	svažené víno a tradiční horolezecký seminář	

HOROŠKOLA ???

V roce 2005 bude pro nováčky uspořádána horoškola pod vedením instruktorů Honzy Štykara a Dana Holeina. Přesnější informace budou uveřejněny na klubových stránkách rac.crolink.cz, případné dotazy posílejte uvedeným instruktorům.

Některé akce horoškoly (např. chytání pádů, první pomoc apod.) budou určeny pro všechny členy Rače

trocha kýče na Marmoleju

orchidej

NP Villarrica

Takový panoramata jsou pro opilce skoro škoda

TROCHA POEZIE NIHOHO NEZABIJE O METODICE ANI NEMLUVĚ

Ukázka z knihy „Manuál horolezce a horského vůdce“ od Pete Hilla a Stuarta Johnstona

Běžné chyby při jištění	<i>Náprava</i>
spoléhání na jeden fixní bod	<i>Jeden fixní bod se osvědčuje tehdy, když je spolehlivý a pevný. Vždy ho před použitím přezkoušejte. Máte-li pochybnosti, použijte více fixních bodů.</i>
fixní body jsou níž než pas jističe	<i>Pokud jste nenašli dostatečnou výšku pro zajištění, při jištění se posadte.</i>
nerovnoměrné zatížení fixních bodů	<i>Upravte jisticí systém a zkontrolujte, zda při selhání jednoho fixního bodu druhý nebude náhle přetížen.</i>
Nejste v linii předpokládaného zatížení	<i>Přesměrujte lana vedoucí k fixním bodům, nebo přizpůsobte svou pozici na stanovišti.</i>
Jisticí systém je připnut k středovému oku na úvazku	<i>Vždy se přicvakněte k jisticí navazovací smyčce.</i>
nesprávná orientace jisticího prvku	<i>Ujistěte se, že jisticí prvek je správně nastaven pro dobírání i povolování</i>
nedostatek místa pro ruce při manipulaci s lanem	<i>Ustupte opačným směrem, než je překážka, nebo projděte pod jisticím lanem a jistěte na druhé straně správnou rukou.</i>
lana v jisticím prvku se zasekávají	<i>Průměr lana neodpovídá jisticímu prvku nebo je jisticí prvek špatně orientován. Lano je překroucené nebo zauzlené. Udělejte si pořádek na stanovišti.</i>
lano se neuvolní, když je potřeba	<i>Používáte nevhodný jisticí systém.</i>

UPOZORNĚNÍ

1. Je důležité naučit se jistit jak levou, tak pravou rukou, protože nemusíte vždy být na takovém stanovišti, kde byste použili svou dominantní ruku. Mohlo by se stát kdybyste použili nesprávnou ruku - že při náhlém zatížení dojde k rotaci těla, a pak by bylo velmi obtížné zablokovat jisticí zařízení.
2. Nezapomeňte sledovat prvolezce a včas mu povolte lano ve chvíli, kdy ho bude zapínat do jištění. V opačném případě byste ho mohli strhnout. Pokud se chystáte jistit prvolezce, vždy se nejdříve přesvědčte, zda lano vede přímo k němu.
3. Vždy také raději jistěte ze své jisticí smyčky než ze středového oka úvazku.

S Č H P R P R

Sdružení Členů, Hostů, Přátel a Rodinných Příslušníků Rače

JMÉNO	PŘÍJMENÍ	Founy a Mejly			
členové			hosté		
Jaroslav	Brouček	d.257 721 762, 603-795 127, jaroslav.broucek(a)volny.cz	Tereza	Šabatová	607-104534, t_s(a)centrum.cz
Eva	Broučková	d.257 721 762, 737-344 358,	Petr	Šarapatka	d.272 743 339, 721 934 839, sarapatka.petr(a)seznam.cz
Libor	Handl	d.281 981 679, (ová723 806 710)	Jan	Šercl	d.220 922 906, 777 630 877, sercl(a)cmil.cz, jan.sercl(a)lb.cz
Štěpán	Heger	stepan.heger(a)seznam.cz, 602-150 709	Radka	Šerclová	d.220 922 906, 603-848 661 serclova(a)jtbank.cz
Pavel	Hokr	pavelhokr(a)centrum.cz, d.251 640 292	Ivo	Štolc	z.233 026-314,306, 731 431 235, Ivo.Stolc(a)vatechez.cz , 602-215 456
Dan	Holein	dholein(a)volny.cz , 777 170 675	Jan	Štykar	d.241 405 274, 777-876 765 honzastykar(a)raz-dva.cz
Tomáš	Horský	Hortom(a)centrum.cz , d.558 631 277, 732816171	Pavel	Štykar	d.271 740 318
Roman	Hrabě	d.241 441 254, 603-465 320, rhrabe(a)volny.cz	Petra	Štykarová	d.321 693 624, petra.stykarova(a)centrum.cz
Svatoslav	Chamra	z.224 354 550 chamra(a)fsv.cvut.cz 605-782 028	Petr	Tlachač	d.312 693 349, 602-318 024
Čtírad	Chlumský	d.257 322 187, 602-393 395, 777-550 393 jchlumska(a)post.cz	Jakub	Valenta	d.235 355 618
Jan	Kábrt	z.224 875 620, d.244 462 807, 605-944 180, jkabrt(a)cap.cz	Petr	Valenta	petrvalenta(a)centrum.cz d.235 355 618, 602-588 491
Radek	Kekrt	z.261 303 171, d.220 941 244, 724-015 554, kektr(a)timken.com	Božena	Valentová	Bozena.Valentova(a)mmr.cz d.235 355 618, 603-578 535
Renata	Kleinová	723-016 537			
Luboš	Koubík +	+ 2000			
Lukáš	Kudlička	728-505 683			
Vladimír	Martinovský	z.267 052 659, d.272 766 710, martin02(a)pre.cz 724-218 804	Karel	Berndt	d.284 842 060, 777-677 602 berndt(a)atlas.cz
Jaroslav	Mašek	z.283 870 400, d.233 542 068, masek(a)trisoft.cz , 777-310 968	Jiří	Dušek	d.272 913 758, 777-003 840 jirkadusek(a)volny.cz
Jiří	Plašil	d.281 860 395, 603-251 095 jplasil(a)centrum.cz	Jana	Dušková	777-793 241
Vítězsl.	Plašilová	ch.326 991 865	Roman	Eder	777-163364, z.257 090 915, d.354 602 896 ro-man(a)seznam.cz
Miloš	Renner	miloush(a)centrum.cz , 723 123 327	Jitka	Fašungová	604-384 396 Jitka.Fasungova(a)cimex.cz
Michal	Skubenič	mskubenic(a)kurzynske.com	Jiří	Foltánek	d.251 566 028
Ondřej	Svoboda	d.251 556 149, 603-811 693 onysvob(a)volny.cz	Erik	Frei	d.274 775 730
Klára A.	Svobodová	Klara.Pospisilova@centrum.cz 723 917 197	Libor	Gut	281 982 883, 603-437 799, zahrady(a)zahradygut.cz
Markéta	Svobodová	d.251 556 149, 732 479 863, svomar(a)seznam.cz	Dana	Gutová	281 982 883, 603-569 996
David	Šabata	607-104426, sabata(a)centrum.cz	David	Hart	317 721 646 , david(a)sks-hart.cz, 602-385 735, 606-617 477
Jan	Šabata	z.9722-45693 (2246-), 602-544 113, d.241 715 033, honza.sabata(a)centrum.cz	Jiří	Heráf	z.241 440 770 /282, d.224 221 325, 606-650 382 herafj(a)pragoprojekt.cz
Jiří	Šabata	z.387 313 770 / 13, 602-732 419 d.386 462 669, sabata(a)bmservis.cz	Libor	Hnyk	z.2246-45624, d.251 818 135, 723-572 120, lhnyk(a)centrum.cz
Ludmila	Šabatová	z.220 188 350, 721 142 525, d.241 715 033 sabatova(a)vpupraha.cz	Oldřich	Hokr	d.251 640 292, z.603 893 457, hokr(a)ima.cz, 603 195 047
			Slavoj	Hokr	d.284 861 208, z.241 402 563, 241 404 674 / 526, 603-573 880, hokr(a)geodet.cz, ová737-751 958
			Marie	Hokrová	mhokrova(a)centrum.cz, d.251 640 292
			Václav	Jakubův	777-334 101, jakubuv(a)volny.cz

Václav	Jindrák	jindrakv(a)quick.cz 602-615 075			Martin.Hannsmann(a)rexam.com
Jonáš	Kábrt	d.244 401 448, 777-616 800 jonas_kabrt(a)volny.cz	Milan	Hokr	milan.hokr(a)vslib.cz, 604-744 920, z.485 353 520
Pavel	Koubík	606-423 438, d.251 621 387	Alena	Hokrová	ahokrova(a)centrum.cz, d.251 640 292, 776-673 656
Josef	Koudelka	d.235 310 617, z.221 802 226, 731 467 332 Josef.Koudelka(a)csni.cz	Dana	Hrabětová	d.241 441 254
Tomáš	Koudelka	d.354 426 009, 777-195 250, koudelka.tomas(a)post.cz	Juliána	Chlumská	d.257 322 187 jchlumska(a)post.cz
Gabriela	Licková	d.354 432 662, 603-293 278, z.354 436 299 lickova(a)misot.net	Jiří	Kintšner	jirkins(a)seznam.cz
Karel	Kubín	602-399 094, kkubin(a)cz.ibm.com	Lenka	Klikarová	d.222 724 563, z.224 941 863, 604-231 443, advhol(a)brailcom.cz (r.220 970 199), (615)-2260 123
Vladimír	Kurel		Libor	Koudelka	lkoudelka(a)kurzyske.com
Helena	Mertová	mertovah(a)seznam.cz 777-025 830	Dalibor	Krejsa	354 527 300 Dalibor.Krejsa(a)rexam.com
Martin	Mráz	602-253 619, d.266 310 942 mráz.martin(a)volny.cz	Martin	Lorenc	354 434 443, 603-193 223 lorenc_martin(a)post.cz
Alexandr	Namyslov	sasan(a)tiscali.cz, d.315 685 858, 604-506 151, 737-384 211	Jiří	Mazanec	d.251 640 461, z.241 483 230, mazanec(a)inservis.com 728-360 799 (602-380 808)
Jarda	Radovnický	777 552 032, d.354 528 514 "Radovnický"<Skelet(a)mybox.cz>	Radek	Miláček	d.241 711 562
Martina	Remondeula z	+41-27-306 8158, (737-667590) martinaremondeulaz(a)seznam.cz	Martin	Ministr	z.244 026 122, d.244 461 043, 604-252 481 mministr(a)appg.com, 776 971 059,
Jaroslav	Řízek	z.381 211 835, d.381 212 430, 608 242 539, ová-8, jaroslav.rizek(a)seznam.cz	Filip	Myška	604-844 755
Zdeněk	Sedláček	d.251 566 353, 603-441 449, z.261 216 819, zsedlacek(a)gnome.cz	Michal	Pelikán	michal.pelikan(a)commerzbank.cz d.233 557 233
Lenka	Sedláčková	d.251 566 353, 603 813 329 lsedlackova(a)accom.cz	Luděk	Pravda	602-356 200, arda(a)ms.anet.cz
Jiří	Suchomel	d.313 564 348, 603-542 516, (r.224 814 676)	Martin	Richter	777-223 061, d. 261 213 913
Jan	Šír	jan.sir(a)2pnet.cz, 604-742 430	Ivana	Richterová	602-144 007, d. 261 213 913 ivanasimankova(a)volny.cz
Jiří	Škrdlant	d.354 535 801?, z.354 531 258 ?, 603-583 568 skrdlant.jiri(a)worldonline.cz	Jiří	Říha	d.325 626 657 ?, 0602-344 667 lamontagne(a)seznam.cz
Hynek	Urban	602-114 407, Hynek.Urban(a)nokia.com	Michael	Sedláček	d.241 430 233, 602-302 290, Sedlacek(a)bropy.cz
Zdeněk	Voda	d.272 658 497, 604-262 733 zdenekvoda(a)cbox.cz,	Pavel	Sláma	slama(a)uzlabina.cz
Josef	Vosolobě	777-793 234, vosol(a)esonic.cz	Jan	Střelka	„Strelka“<mandikm(a)kolektory.me pnet.cz d.271 910 314
Petr	Vrňák	602-615 376, vrnak(a)ceps.cz	Pavel	Šach	603-243 990, tercie(a)ini.cz
Vladimír	Weigner	d.2-?, z.224 941 863, 603-158 107, adv.hol(a)worldonline.cz	Vít	Šanovec	d.257 711 882, 603-447 489
Jiří	Zbytovský	d.2-? 3164520, Zbytovsky<ovaasu(a)mvcr.cz>	Radka	Tkáčiková	d.?481 529 558, 604-702 106 Radka.Tkacikova(a)seznam.cz raduuuza(a)quick.cz
		přátelé a rod.příslušníci	Jarda	Tůma	d.261 215 582, 602-208 744, tuma(a)jablotron.cz
Petr	Adrian	603-503 977, petradrian(a)volny.cz 724-063707	Radek	Vondra	777-614 793, rvondra(a)volny.cz, d.272 735 222, radek.vondra(a)rf- hobby.cz
Elena	Berndtová	d.284 842 060, 604 296 902, z.236 099 632 elena.berndtova(a)pragonet.cz	Robert	Voráček	602-614 793 (604-994516)
Jan	Bezděk	d.354 433 794	Radek	Žáček	d.286 890 316, r.zacek(a)seznam.cz
Radek	Duda	326 721 507, d.326 316 288	Jan	Zerzán	z.222 851 559 j.zerzan(a)quick.cz, 603-487474, d.272 730 234
Petr	Dušek	d.2-894104 dusek(a)jircany.tondach.cz	Vladimír	Žahour	325 615 175, zahour(a)razdva.cz 777-037 798
Zora	Dušková	d.272 913 758			
Martin	Hannsmann	354 528 366			

Cerro Torre